

какво да изгубятъ...“ Яворовъ заминава повторно съ Дѣлчевъ за Македония, където престоява 4 месеца, издавайки хектографиранъ вестникъ „Свобода или смъртъ“ (12 броя) по селата. „По чудо бѣхъ изхвъркналъ со шестима другари изъ кръстосания огънь на паплачь аскеръ и башибозукъ. И носѣхъ потвърждение на слуха за ужаситѣ, настѣпили въ източна Македония следъ Солунскитѣ атентати. Дѣлчевъ почиваше вече въ земята“. („Хайдушки копнения“).

Смъртъта на Дѣлчевъ била преживѣна много тежко отъ Яворова. Дѣлчевъ билъ единствениятъ човѣкъ, предъ когото е благоговѣлъ и когото дълбоко е обичалъ — и не ще е преувеличение, ако се каже, че въ голѣма степенъ чрезъ Дѣлчева е обикналъ дѣлото за освобождението на Македония. По това време, когато билъ убитъ Дѣлчевъ, се прѣсва мѣлва, че е убитъ и Яворовъ. Майка му получава ударъ, следъ който вече не се поправила. „Значи и Македония има прѣстъ въ смъртъта на майка ми“, казва по-голѣмата сестра на Яворова — Мина.

Следъ 3-4 дни престояване въ София, Яворовъ отново заминава въ Македония „съ четирийсетъ души, между които имаше бивши училищни инспекти и закалени срѣдъ кръвнина харамии, бивши сѣдии и забѣгнали отъ полковетѣ си офицери — и всичко нужно за нѣкоя игра „на държава“. Петъ-шестима души въ групата се тъкмѣхме за върховно началство на тѣй наречения „четвърти революционенъ окръгъ“, който обземаше северната половина на Солунския вилаетъ“.

Може да се каже, че Яворовъ е билъ между първитѣ ръководители на централната организация, но не е ламтѣлъ за предно мѣсто,